

ГОД. III ДЕКЕМВРИЙ 1894. БРОЙ 12.

Рождество Христово.

Радостенъ и веселъ е за всички денътъ въ който Христианский свѣтъ тържествува рождението на Господа нашего Иисуса Христа. Хубавийтъ обичай да се даватъ дарове на дѣцата на този день трѣбва да ни напомнюва за неисказанийтъ даръ на Бога Отца, който „толкозъ възлюби свѣта, щото даде Сина Своего Единороднаго.“ „И Словото стана плътъ,“ казва Евангелистъ Иоаннъ „и всели се между насъ.“ Повече отъ седемъ стотинъ години прѣди рождението Христово пророкъ Исаия прѣдсказа за него съ слѣдующитѣ забѣлѣжителни думи: „Ето дѣвицата ще зачне и ще роди синъ, и ще нарече името Му Еммануилъ. И началството ще бѫде на рамото Му, и името Му ще се нарече Чуденъ, Съвѣтникъ, Богъ крѣпъкъ, Отецъ на бѫдящий вѣкъ, Князъ мира.“

Много забѣлѣжителенъ е фактътъ дѣто не на ученитѣ книжници се най-напрѣдъ извѣсти за това велико събитие, но на простодушнитѣ овчари, които „вардѣхѫ стража прѣзъ нощь за стадото си.“ Тѣмъ рече ангелътъ, „Ето благовѣствувамъ ви радость голѣма, която ще бѫди на всичкитѣ людие; защото днесъ се роди вамъ въ градътъ Давидовъ, *Спаситель*, който е Христосъ Господь.“ Нѣма съмнѣние, че тѣзи простодушни овчари сѫ били отъ малцината истинно благочестиви людие въ онова врѣме, които сѫ чакали „утѣшението на Израиля.“ и заради това тѣ бѣхѫ приготвени да приемнатъ радостната вѣсть за рождението на Спасителя. Богъ въ смиреннитѣ благоволява, а на горделивитѣ се противи.“ Нека всички съ Божията помощь да подражаваме съвършенното смирение и чудесното снисхождение на Тогова, който „въ образъ Божий като бѣ не го помисли похищение да е равенъ Богу, но обезслави Себе Си като прие рабский образъ“ и „заради насъ человѣцитѣ и заради нашето спасение се роди.“ И нека ведно съ това се научимъ и урокътъ че смирението всѣкога прѣдшествува възвишението. „За това,“ т. е. за Христовото чудесно смирение и снисхождение, „и Богъ Го прѣвъзвиши и подари Му име, косто е надъ сѣко друго име; така щото на Иисусовото име да се поклони всѣко колѣно на небеснитѣ, и земнитѣ и поднебеснитѣ, и всѣкъ езикъ да исповѣда, че Иисусъ Христосъ е Господь за слава на Бога Отца.

Нека помнимъ още че за да бѫде радостьта ни пълна ний трѣбва да приемнемъ Христа въ сърдцата си и да поучаваме и малкитѣ дѣца, които най-много се радватъ на Рождество Христово, че и тѣхъ ги призовава този любезенъ Спаситель да прѣдадѫтъ сърдцата си Нему, отъ днитѣ на младостьта си, за да бѫдѫтъ Негови, да посвѣтятъ себе си на Неговото служение, и да се научѫтъ подъ Неговото управление да се подвизаватъ въ добрийтъ подвигъ на вѣрата.

„*Слава въ вишнехъ Богу, на земята миръ въ человѣцитѣ благоволение*“.

Мария и Марта.

„ЕДНО Е ПОТРѢБНО.“ — ЛУКА 10; 43.

Твърдѣ важно е да знаемъ дѣ е ударението въ горнето изрѣчение. Не е на думата потрѣбно, като че Марта е прѣнебрѣгвала потрѣбното нѣщо; но на думата *едно* за да го различи отъ многото нѣща, за които тя се грижеше и мълвѣше. Марта е знаяла ед-ното потрѣбно нѣщо, но тя е мислила, че и много други нѣща сж потрѣбни. Тя е била ученица Иисусова, както и Мария. Като сестра си, тя бѣше прѣдала сърдцето си на Спасителя; и името ѝ се споменува най-напрѣдъ отъ тримата, когато се говори за семейството като особенно мило Нему. „А Иисусъ обичаше Марта и сестра ѝ и Лазаря.“ Заради това нѣма тукъ сравнение между двѣтѣ сестри, като че едната е била Христианка а другата не е била. И двѣтѣ сж били истинни и любезни ученички Христови; и двѣтѣ сж показвали любовьта си къмъ Учителя, ако и по различенъ начинъ. И тъй разликата не е лѣжала дълбоко въ състоянието на сърдцата имъ въ онова особенно врѣме.

Нека помнимъ, обаче, че разликата не е била въ състоянието на тѣхнитѣ сърдца, и не въ естеството на тѣхната служба. Не е Мартината дѣятелность що се изобличава, но нейното желание да види всичко наредъ, нейното мълвение, това дѣто тя се оставила да бѫде пълна съ грижи и духомъ смутена.

И забѣлѣжѣте колко тихо е било изобличението. Тя наистина се сърдяла малко и намирала вина на сестра си, много по-сериозно нѣщо нежели чрѣзмѣрна грижа. Лошъ сърдитъ нравъ е нѣщо по-лошо отъ грижа. Но „Той познава нашето създание“. Той го разбиралъ всичко. Той знаялъ, че това не било въ сѫщность зълъ нравъ Той знаялъ добрѣ, че Марта е имала благо, сестринско сърдце. Той видѣлъ ясно, че всичко происхождало отъ *нервозность*, както ний казваме; и като заминува сестринското ѝ показване на сърдитина, Той говори само за това което го е обяснявало: „Марто, Марто, грижишъ се и мълвишъ за много нѣща.“ Господь знае твърдѣ добрѣ, кога нашийтъ лошъ нравъ происхожда отъ нервозность или отъ друга нѣкоя физическа причина. Ако причината е такава, надъ която нѣмаме контрола, навѣрно той не ни обвинява за това; ако ли е такава, надъ която имаме контрола, то Той туря всичката вина тамъ, както въ този случай на лесноизбѣжима грижа.

Ний го това признаваме въ Марта и Мария два типа Христиани; Мартинитѣ, на които е естественно да бѫдѫтъ дѣятелни въ добри дѣла, да сж заняти въ вършение това, което трѣбва да се върши; и Мариинитѣ, които живѣятъ по-тихъ животъ, и упражняватъ влиянието си за добро по единъ по-малко забѣлѣжителенъ начинъ. Тѣзи разлики всѣкога сж сѫществували, всѣкога ще сѫществуватъ, и всѣкога трѣбва да сѫществуватъ въ църквата. Тѣ се основаватъ на разнообразия въ расположенията и дарбитѣ. Разбира се, че не е добрѣ да се раздѣля дѣятелнийтъ животъ отъ духовноразмислителнийтъ. Дѣятелнийтъ работникъ трѣбва да намира врѣме за духовно размишление и молитва, и благочестивийтъ мислитель трѣбва да намира врѣме за работа. Всѣкой разбира, че не исключителенъ, но прѣобладающъ характеръ се означава. И двата типа Христиани сж нуждни. Право и прилично е било да се направятъ приготовления за гощаване Учителя въ този случай; и несъмнѣнно Марта трѣбвало да направи тѣзи приготовления. Отъ друга страна, не щѣхж да покажѫтъ почитание къмъ своя Гость, ако и двѣтѣ го бѣхж оставили самъ. И тъй, всѣка била на приличното ней мѣсто; и ако Марта бѣше тихо слѣдвала работата си, додѣто се свърши, и тогазъ бѣ сѣднала да се радва на сѫдружеството на своя посѣтитель, никаква друга освѣнъ удобрителна бѣлѣжка не би се прѣдизвикала. Криво щѣше да бѫде, ако Мария би гледала съ прѣзрѣние на Мартината дѣятелность, и би внушила, че трѣбвало тя да сѣдне веднага. Но криво било отъ друга страна Марта да обвинява Мария, за дѣто се разговаряла съ самия Учитель и не земала дѣятелно участие въ кѫщната работа. Очевиднийтъ урокъ е този, всѣки единъ отъ насъ да върши службата, която се чувствува призванъ да върши, и то драговолно, и да внимава да не обвинява други, дѣто не се усѣщатъ призвани да вършѫтъ сѫщитѣ нѣща и по сѫщия начинъ. Ний можемъ да бѫдемъ увѣрени, че Господь нашъ оцѣнява

Мария и Марта.

всѣкакъвъ видъ служба, която излиза отъ любяще сърдце, и че отъ най-чиста благость Той тукъ предупрѣждава по-енергичнитѣ Си ученици противъ това, което може да развали превъзходната имъ работа. Именно защото Мартината чрезмѣрна грижа разваляла първо службата ѝ, послѣ разваляла правътъ ѝ, и най-послѣ разваляла радостьта ѝ за посвѣщението на Учителя. Господь нашъ се възползувалъ отъ случая да ѝ даде предупреждението отъ което тя се нуждаяла.

Но не можемъ ли сега да вникнемъ подълбоко въ думитѣ Господни и да извлѣчемъ нѣщо което ще бѫде поучително за всинца ни.

„Едно нѣщо е потрѣбно". Много нѣща може да сѫ желателни; но едно нѣщо е потрѣбно. Има ли небесна мѫдрость тукъ? Нека вникнемъ въ това изреченне за да видимъ какво има въ него.

Какво е било това потрѣбно нѣщо? Каква е била добрата часть, която Мария избрала. То е било да сѣди при нозетѣ Иисусови и да слуша Неговото слово. Небесна мѫдрость била нейното вдѫхновение и нейнийтъ водачъ. А кое е било Мартиното вдѫхновение въ онова врѣме? Идеята да се направи това което прилича и което трѣбва—това което ученитѣ наричатъ съ думата *конвенционалность*. Обичайтъ казва: „Трѣбва тъй и онъй да бѫде; това и онова трѣбвало да се извърши." Небесната мѫдрость казва: „Едно е потрѣбно" Искаме ли да се научимъ какъ да живѣемъ въ всѣкидневния си животъ, какъ да испълняваме всѣкидневнитѣ си длъжности, какъ да носимъ всѣкидневнитѣ си товари, и да извършимъ това което трѣбва да извършимъ, ний трѣбва просто да сѣдимъ при нозетѣ Иисусови и да слушаме Неговото Слово. Да земемъ Неговитѣ Словеса а не свѣтскитѣ за нашъ водитель изъ день въ день, изъ часъ въ часъ, и това е всичко за което трѣбва да сме загрижени. „Едно е потрѣбно."

Погрѣшно е да се мисли че „добрата часть" е животъ на идеално размишление. Ако си истински ученикъ на Господа Иисуса, Той може да те задържи въ присѫтствието Си съ кротко любящо принуждение, да кажемъ, въ ранний часъ сутренъ часъ, за да ти даде нѣкой небесенъ съвѣтъ или нѣкое утѣшение; но скоро ти ще чуешъ гласа Му да казва: „Сине, Щерко, иди, работи днесъ въ мосто лозие." Ще Го чуешъ да ти казва да бѫдешъ „усърденъ въ работа", да „промишлявашъ добрѣ за дома си", да „струваш добро, както имашъ случай," да употрѣбявашъ всичкитѣ си таланти въ службата Божия и на твоитѣ ближни; и тъй ще намѣришъ, че да сѣдишъ при нозетѣ Му и да слушашъ Словото Му рано сутрина значи дѣятеленъ животъ презъ деня.

Преди да отидешъ много надалечъ ти ще да намѣришъ, че „едното" е станало много нѣща, твърдѣ много — ей, каквото добро нѣщо намѣри ржката ти да върши. Но пакъ — и тука дохожда великото утѣшение отъ едното потрѣбно нѣщо — което е вънъ отъ силата ти, което не можешъ да намѣришъ врѣмс да извършишъ, за всичко това ти можешъ еа бѫдешъ спокоенъ. Господь не те призовава да изнурявашъ нервната си сила, единъ отъ слѫпоцѣнитѣ таланти, които ти е далъ, и който не е право да прахосвашъ. Той не иска невъзможности. Той не иска да сторишъ нѣщо, за което нуждната сила не ти е дадена. Ако си наклоненъ да кажешъ: „Трѣбва да извършѫ това или онова; врѣмето и силата ми не ми достигатъ; но ето и друго нѣщо, което трѣбва да се свърши," спри: „Едно е потрѣбно." Иска ли Господь да сторишъ това? Ако да искаше, не щѣше ли да ти даде врѣме? Не щѣше ли да те надари съ сила? Не щѣше ли да ти даде нуждната способность? Може да е желателно; но ти трѣбва да бѫдешъ готовъ да се откажешъ отъ това което е само желателно, заради здравието си, заради мира си, заради душевното си расположение. „Едно е потрѣбно," тогазь не дѣй се грижи и мълви за много нѣща. Ако и хората които не знаятъ мѫчнотиитѣ ти да се оплакватъ и да критикуватъ, ти имашъ удобрѣнието на Учителя Си; ти имашъ Неговото „Добрѣ си сторилъ"; и това е всичко отъ което се нуждаешъ. „Едно нѣщо е потрѣбно". Не веднѫжь се е казвало и не веднѫжь се е доказвало, че не работа, но чрезмѣрна грижа изнурява много мѫже и жени. Ако изъ день въ день ний се приучимъ на мисльта, че едното потрѣбно нѣщо е да живѣемъ тъй, щото да оздравимъ удобрението на Господа нашего, тогазь даже и да не

сполучимъ да извършимъ нѣщо което сме желаяли, не ни ли остава едното потрѣбно нѣщо? Нѣмаме ли добрата онази часть, която никога нѣма да се отнеме отъ насъ?

Папата и Источниитѣ Църкви.

Наскоро се е обнародвалъ въ Римъ Апостолскийтъ Уставъ подъ заглавие Orientalium Dignitas Ecclesiarum — *Санътъ на Источнитѣ Църкви*—който дава сила на скорошнитѣ конференции върху Источнитѣ Църкви, за които говорихме въ единъ отъ миналитѣ броеве на *Христианский Свѣтъ*. Този уставъ прогласява нуждата да се пазятъ непокжтнати обрядитѣ на Источнитѣ Църкви и утвърдява 13 нови правила, по главнитѣ отъ които предвиждатъ, че който Латински миссионеринъ убъди нѣкой Источенъ да пригърне Латинскийтъ обрядъ, ipso facto ще нанесе на себе си спиране отъ свещеннические си служби и изгубване на положението си. Папата ще основе коллегии и църкви на Истокъ и ще имъ даде пособия съ помощьта на великодушни Католици въ всички страни. Достоенъ за забѣлѣжване е фактътъ, че Църквитѣ, чиито Патриарси сж били на съвѣщание съ Папата не сж отъ Источно-Православната Църква, но сж тѣзи, които, въ миналитѣ години, главно по политически причини сж приели сюзеренството и покровителството на Римъ, като се задържали своитѣ обряди и обичаи. Ни една отъ Источно-Православнитѣ Църкви не е зела участие въ послѣднитѣ конференции въ Римъ, и заради това терминътъ Източни, както се дава на тѣзи църкви, които сж били прѣдставлявани въ горѣспоменжтитѣ конференции, е двусмисленъ.

Холландското Библейско Общество.

Холландското Библейско Общество, основано въ 1814 год. е расправило отъ онова врѣме повече отъ 2,300,000 Библии или части отъ Свещенното Писание; прѣзъ миналата година раздаването се въскачило на 99,397 екземпляра отъ свещенни книги, отъ които 128 на Французски езикъ. Евангелието отъ Иоанна е било обнародвано по буквитѣ на Брайля за слѣпитѣ; и за хора съ слабро зрѣние се приготвило Евангелието отъ Лука съ голѣми букви. Четирма книгопродавци пжтували изъ Холандия и въвели Словото Божие въ хиляди семейства, които инъкъ бихж се лишили отъ него. Голѣмо число томове сж били продадени съ намалена цѣна или раздадени безплатно на бѣдни, на националната и колониална войска, на оглашени, на новообженени, и на разни благотворителни учреждения, сиропиталища, евангелски и Недѣлни училища, прибѣжища за стари войници и моряци, Младежки Христиански Общества, и пр. и пр.

Хиляди Библии, Нови Завѣти и части отъ Св. Писание се сж пръснали посрѣдствомъ пастири и миссионери, въ колониитѣ на Холандский езикъ и на Малайзийскитѣ наръчия за да се запознаятъ Язичницитѣ а Мохаметанитѣ съ божественния планъ на спасението Обществото е вече прѣвело Библията, цѣла или на части на единадесетъ езици като Яванскийтъ, Малайзийскийтъ и пр. Скоро ще се обнародва едно Евангелие на езика на острова Ротти, дѣло на единъ туземенъ учитель. Миссионеринътъ Шварцъ е прѣдприелъ прѣвода на Новия Завѣтъ на Алфуйския езикъ, и младийтъ докторъ Адриани, испратенъ отъ обществото като миснонеръ филологъ, ще се установи въ Поссо, центра на островъ Целебесъ.

„Съжалѣваме," казва религиозниятъ в. Refuge „че това дѣло не вджхва по-голѣма симпатия. Финанциалното положение на Обществото не е отъ най-цвѣтущитѣ, защото срѣдното количество разноски надминуватъ съ 30,000 лева доходитѣ. Нека се надѣемъ че много Христиани, като се запишжтъ абонати (Комитетътъ е въ Амстердамъ, Heeregeacht, 360) ще се притекжтъ на помощь на Обществото за да се не принуди да се оттегли отъ дѣлото и да се не върне назадъ на врѣмето, за което говори Писанието „А словото Господне бѣ редко въ онѣзи дни." (1 Цар. 3; 1)

Тайната на духовно нарастяване състои въ постоянното употрѣбение на това що имаме. Нека жпвитѣ води отвжтрѣ да приливатъ и да оплодотворяватъ сухата земя наоколо.

Японо-Китайската Война.

Даваме на читателитѣ си нѣколко картини прѣдставляющи сцеии отъ Китайский животъ. Споменуванието на Китай естественно ни напомнюва за вѫрлующата война между тази велика империя и Япония. Като сме увѣрени че повечето, ако не всичкитѣ читатели на *Христианский Свѣтъ* сѫ слѣдвали течението на тази война въ политическитѣ вѣстници, ний нѣма да ги отегчаваме съ разказванне малко или много извѣстни вече събития; ще споменемъ само че отъ послѣднитѣ извѣстия по Японо-Китайската война, се види, като че Китайцитѣ се признаватъ за побѣдени, и че Китайското Правителство е пратило редовно

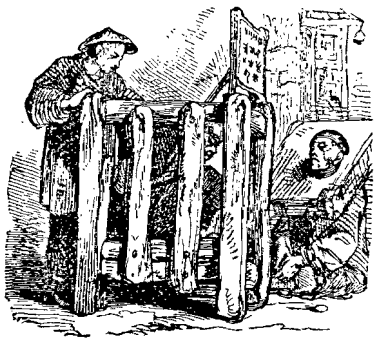
опълномощенъ прѣдставитель въ Токио, столицата на Япония, за да прѣговаря съ Японското Правителство за сключванието на миръ. Види се, обаче, че Япония желае до провлача войната съ цѣль да нанесе още по-съсипителенъ ударъ на Китай. Колкото самоунизително и да се виде на синоветѣ на „Небесната Империя“ да признаятъ новото положение, тѣ се почнали да се убѣждаватъ че нѣма за тѣхъ дѫгъ исходъ, защото колкото повече се продължава войнта, толкова по-тежки ще бѫдѫтъ за тѣхъ условията които ще имъ се прѣдложѫтъ. Кои сѫ причинитѣ за блѣскавитѣ побѣди на Японцитѣ? Тойзи е въпросътъ, който, нѣма съмнѣнне, мнозина си задаватъ. Главната причина е тази, че Японцитѣ съ пълно съзнание на своето ниско положение прѣзъ послѣднитѣ двадесетъ години сѫ сторили всичко за да се прѣобразуватъ и подигнатъ, съ една дума, да влѣзѫтъ въ реда на цивилизованитѣ народи. Тѣ сѫ прѣобразували всичкитѣ отрасли на своето управление по-най-добритѣ Европейски образци; тѣ се прѣустроили коренно учебната си система, отворили сѫ въ по главнитѣ градове срѣдни учебни заведения и университети; повикали се нѣкои отъ по-отличнитѣ професори на Европа и Америка да държѫтъ лекции въ университетитѣ имъ; най-послѣ прѣди шестъ години тѣ усвоихѫ конституционно управление. Японцитѣ сѫ се показали напрѣдничави, а Китайцитѣ застойчиви. Японскитѣ войници сѫ обучени и дисциплинирани, а Китайскитѣ не сѫ. Въ това лежи тайната на Японскитѣ успѣхи. Въ днешно врѣме численността въ войската не само че не струва нищо, ако войницитѣ не сѫ обучени, но принася и врѣда. Въ слѣдствие на всичко това горделивата Китайска империя съ грамадното си население отъ 350,000,000 жители ще трѣбва да приклони глава прѣдъ почти десетъ пѫти по-малката Япония и да иска миръ; но нѣма съмнѣние, че по-далечнитѣ послѣдствия отъ тази война ще бѫдѫтъ спасителни за Китай.

Войната ще сломи гордостьта и самодоволностьта на Китайцитѣ; тя ще отвори очитѣ на управляющитѣ за да видятъ, че ако искатъ да поддържатъ обаянието си, тѣ ще трѣбва коренно да се прѣобразуватъ, и твърдѣ е вѣрно, че наскоро слѣдъ сключванието на мира, Китайското правителство ще повика Германски офицери да прѣустроятъ войската, и учени професори отъ Англия и Америка да отворятъ срѣдни и висши учебни заведения и разни технически училища. Нова ера ще се отвори за Китай; силенъ потикъ ще се даде на индустрията и търговията; телеграфи и желѣзници ще се направятъ; по-главнитѣ пунктове на пространната „Небесна Империя“

ще се свѫржатъ и съобщенията ще се подобрятъ. Нека се надѣемъ че заедно съ всичко това ще се отвори и широкъ пѫть за проповѣдванне на евангелието на всѣкѫдѣ изъ Китайската империя, и че разнитѣ народи, които влизатъ въ тази Империя ще се просвѣтятъ съ евангелската свѣтлина. Слѣдъ тридесетъ години Китай ще бѫде съвършенно прѣобразуванъ. Високата

стѣна съ която се бѣше затворилъ ще да се срути; и ще има животъ, движение, напрѣдъкъ, тамъ дѣто по-напрѣдъ е имало мъртвешки застой.

Въ тази война, прочее, се крие голѣмо благословение за бѫдѫщето на Китай. За распадванието на Китайската Империя едва ли може да се мисли, тъй като тя е прѣминала много по-голѣми катастрофи и пакъ се е упазила. Не распадванието, но коренното прѣобразование и просвѣщение на Китайцитѣ е най-голѣмата имъ нужда, и ний мислимъ, че по Божията промисль това ще се постигне слѣдъ тази война. Дано скоро да чуемъ за успѣшното сключване на мира между Китай и Япония.

Червеният Кръстъ въ Япония.

Една миссионерка отъ Япония пише слѣдующето:

„Въ Хирошима странно и трогателно зрѣлище е да гледа человѣкъ знакътъ на Обществото на Червенйтъ Кръстъ на всякждѣ; голѣми бѣли знамена съ червенй кръстъ въ срѣдата висятъ на двѣтѣ страни при входа на Будистки храмове, дѣто се гледатъ болнитѣ и нараненитѣ и милосърдни сестри и болни носятъ знакътъ на мишцитѣ си. Това е модното общество на деньтъ. Почти всичкитѣ кралски и велики благородни людие принадлѣжѫтъ на него и зематъ живо участие въ него. Но твърдѣ малцина знаятъ или мислятъ отъ гдѣ происхожда или що значи този знакъ. Не отдавна единъ Японецъ Христианинъ попита да ли не щѣла да дойде Г-жица Флоренцъ Найтингейлъ да се срѣщне съ членоветѣ на Обществото на Червенйтъ Кръстъ и да имъ раскаже за происхождението му и свръзката му съ Христианството. Когато казахъ, че тя е много стара и болнава, той попита да ли не щѣло да може да дойде друго влиятелно лице.

„Обикновенната миссионерска работа се е спрѣла въ Хирошима; молитвени домове сѫ се обърнали на болници; солдати има на квартира по цѣлийтъ градъ; на всякждѣ движение. Но редътъ е чудесенъ. Горнята часть (галеритѣ) на една Презбитериянска църква се е обърнала на болница, но никакво възражение не се прави да се държѫтъ редовно църковнитѣ служби по обикновенийтъ редъ въ долнята часть, отъ гдѣто болнитѣ могѫтъ да слушатъ всѣка дума отъ проповѣдьта.

„Японцитѣ се отнасятъ добрѣ къмъ робитѣ (плѣнницитѣ). Два голѣми храма въ Осака сѫ отредени за да приематъ опрѣдѣлено число. Другъ единъ храмъ тамъ се е обърналъ на болница. Но повечето отъ болницитѣ сѫ на Хирошима, гдѣто се намиратъ Императорътъ и Парламентътъ, понеже е най-близу до театра на войната, и могѫтъ по-добрѣ да получаватъ извѣстия.

Японското нашествие въ Манчурия.

Капитанъ Мингзбандъ, Англичанинъ, който е пѫтувалъ по пѫтя, който Японцитѣ ще трѣбва да слѣдватъ за въ Пекинъ, праща нѣкои интересни свѣдения на B. Times, отъ които извличаме по-важнитѣ. Той е на мнѣние че Японцитѣ не трѣбва да нападатъ на Мукденъ, столицата на Манчурия, но на Пекинъ, и че ако тѣ сѫ добрѣ приготвени за зименъ походъ и зематъ нужднитѣ мѣрки, то вѫтрѣ въ единъ мѣсецъ тѣ ще могѫтъ да стигнатъ до Пекинъ.

Августинъ

Августинъ, епископъ Хипонский, въ Африка, се родилъ въ гр. Тагесть, Нумидия, въ 354 год. Майка му Моника била благочестива Христианка, и се погрижила да настави сина си въ истинската вѣра и да го постави между олашенитѣ. Баща му не билъ още кръстенъ, и види се да се е грижилъ само да даде на сина си свѣтско учение. Слѣдъ като добилъ първоначалното си образование въ родното си мѣсто, Августинъ билъ пратенъ да продължава образованието си въ гр. Медаура и отъ тамъ въ гр. Картегенъ за да изучи риториката. Това било околъ 371 год. И тукъ той най-напрѣдъ се напоилъ съ Манихейското заблуждение; той испадналъ и въ безнравственни навици за които той послѣ далъ подробно описание въ своитѣ *Исповѣди*. Въ 383 год. той напусналъ Картагень противъ волята на майка си и отишелъ въ Римъ, и като се придържалъ още о сектата си, той живѣялъ въ кжщата на единъ Манихеецъ, дѣто се разболѣлъ. Като оздравѣлъ, той отишелъ въ гр. Миланъ, гдѣто жителитѣ се нуждаяли отъ професоръ по риториката. Тукъ той се запозналъ съ Епископа Амвросия, и въ кратко врѣме той се убѣдилъ отъ ученіето му, щото рѣшилъ да напусне Манихейската секта; това си намѣрение той съобщилъ на майка си, която отишла въ Миланъ да го види. Най-послѣ, единъ день, смутенъ отъ твърдѣ силна борба, лицето му измокрено отъ сълзи, които течели неволно, той прибѣгналъ за самотия и тишина на уединено мѣсто въ градината си. Тамъ, като падналъ на земята, той просилъ помощь отъ Небето. Изведнъжь му се чуло че слуша гласъ, който като че идѣлъ отъ близосѣдна кжща“, който гласъ му казалъ Tolle-lege, *земи и чети* —. Никога по-напрѣдъ такова чувство не било облагодавало душата му. Смаянъ и слисанъ той напраздно се питалъ отъ дѣ идѣлъ гласътъ и какво трѣбвало да чете. Той билъ подкрѣпенъ отъ една сила за която не знаялъ, и потърсилъ приятеля си Алипа. Дали му една книга—посланията на Апостола Павла. Августинъ отваря случайно и чете тѣзи стихове отъ посланието въ Римлямомъ: „Както въ день да ходимъ благопристойно; не по кощунства и пиянства . . . . Но облѣчете се въ Господа Иисуса Христа и не промишлявайте за плътьта въ похотитѣ ѝ“. Августинъ нѣмалъ нужда да чете по нататъкъ. Едва що билъ исчелъ тѣзи стихове и една лучь отъ божественна свѣтлина озарила душата му, просвѣтила умътъ му и распалила въ сърдцето му единъ пламъкъ отъ небесенъ огънь. Обрѫщанието на Августина било тъй напълно забѣлѣжително както и Апостолъ Павловото. Духътъ на апостола прѣминалъ въ новийтъ прозелитъ. Тогазь той билъ на възрасть тридесетъ и двѣ години. Щомъ се събралъ съ майка си Моника, той ѝ расказалъ за случившето се, и ѝ съобщилъ новитѣ си рѣшения съ оная мирна твърдость, която не се измѣнява. Моника изслушала това съ жива радость. Всички тѣзи подробности самъ Августинъ дава въ своитѣ *Исповѣди*, съ едно очарование и простосърдечие, които никога по-напрѣдъ, нито отъ тогазь на самъ, не се сж надминували.

Слѣдъ като стоялъ въ продължение на двѣ години между оглашенитѣ, той билъ кръстенъ отъ Амвросия на Въскресение, въ 387 год. Наскоро слѣдъ кръщението си, той се рѣшилъ да се завърне въ своето отечество. По пжтя когато билъ въ Остия, майка му умрѣла. Той пристигналъ въ Африка въ края на 383 год. Той живѣлъ нѣколко години въ родния си градъ и списалъ едно съчинение *Противъ Манихеитѣ* и друго за *Истинската Религия*. Въ 391 год. той отишелъ въ гр. Хипно, и като билъ тамъ въпрѣки сълзитѣ му и отказа му, народътъ въ онзи градъ го избралъ за священникъ и го завелъ при епископа Валерия за да го ржкоположи. Валерий-противъ общеприетия тогава обичай, позволявалъ на Августина да проповѣдва въ негово присжтствие. Въ 395 год. Августинъ билъ избранъ за коллега на Валерия и ржкоположенъ епископъ Хипонский. противъ църковнитѣ канони. Той испълнявалъ длъжноститѣ на своята служба съ най-голѣма вѣрность; но по срѣдъ своитѣ трудове той намѣрилъ врѣме за списване на много благословски списания. Съчинението си за *Свободната Воля* той свършилъ въ 395 год.; *Книгитѣ на Исповѣди*, въ 398 год.; повечето отъ съчиненията си противъ Донатиститѣ, между годинитѣ 400 и 415;

онѣзи противъ Пелагийцитѣ между 412 и 428 год. Съчинението му *За Божийтъ Градъ* се почнало въ 426 год. Забѣлѣжителната откровеность на Августина се показва въ неговото съчинение *Отричания* (Retractationes) въ което той обяснява и поправя прѣдишнитѣ си списания, и често признава погрѣшкитѣ си. Въ 430 год. Вандалитѣ поди Дженсерика обсадили града Хипо, и въ третия мѣсецъ на обсадата (Августъ 28-й) Августинъ умрѣлъ въ 76-тата си годишна възрасть. Августинъ е единъ отъ най-ученитѣ богословски списатели на ранната Латинска Църква.

Угнѣтението на Щундиститѣ.

Въ свръска съ молитвенната седмица която ще се държи — отъ 16 й до 13 й Януарий 1895 г. (п. к.) съвѣтътъ на Евангелическия Съюзъ е издалъ едно възвание дѣлото на Щундиститѣ въ Русссия да се прѣдстави прѣдъ разнитѣ събрания които ще се държжтъ по всичкия свѣтъ. „Тѣзи скромни, усърдни, евангелски Христиани" казва възванието, „сж търпѣли нѣколко години ужасни гонения. Ако и да броятъ може би до 300,000 всичко, около 30,000 отъ тѣхъ сж или въ затворъ или на заточение въ настояще врѣме. Гонението иде почти всѣцѣло отъ властитѣ на Русската Православна Църква. И сега като се е качилъ новъ императоръ на Русския прѣстолъ, чувствува се, че това е твърдѣ прилично врѣме за много молитва, щото Богъ да трогне сърдцата на най-високопоставенитѣ лица и да възбуди въ тѣхъ съжаление и състрадание за страждущитѣ Христиани въ оная широка империя, което да докара спиранието на строгитѣ мѣрки противъ Щундиститѣ. Но било че се спрѣтъ гоненията или не, ний можемъ усърдно да се молимъ Богу, щото Щундиститѣ, които сж вече страдали толкозъ, да се упазятъ вѣрни Христу, даже и посрѣдъ сегашнитѣ си испити.

Г-нъ Виллсъ, Баптистки мисионеринъ въ Китай, като говори за своята работа въ Шантунгъ, казва, че въ 1876 год. нѣмало ни единъ Китаецъ Христианинъ; днесъ има 2293 души църковни членове, безъ да се броятъ онѣзи които сж се прѣмѣстили въ Шенси и тамъ основали една църква, и онѣзи които сж умрѣли.

Въ 1876 год. нѣмало ни една църква; днесъ има 200 църкви които, въпрѣки крайната бѣдность, се издържатъ сами.

Най-старото здание за Младежко Христианско Дружество се намира въ Бохемия (Чехия), и съ него е свързана една историческа спомень. Въ малкото село Хусинецъ вижда се днесъ една доста добрѣ уназена кжща, която е кжщата, дѣто се родилъ Иванъ Хусъ, великийтъ прѣдтеча на Реформацията. Тази кжща се е купила на послѣдне врѣме отъ Г-на А. Адолфъ, прѣдсѣдатель на Пражското Младежко Христианско Дружество и се е поправила за да служи за помѣщение на горѣказаното дружество. Това просто здание, съ своитѣ исторически спомени е навѣрно приспособено да възбуди интересъ не само въ Христианитѣ въ Чехия, но и въ тѣзи, които живѣятъ въ далечни страни.

Язичество въ Русия: — За единъ ужасенъ примѣръ на сжществующе още язичество въ Русия, споменува *Московската Газета*, както и други Русски вѣстници.

Нѣколко селяни отъ Казанската губерния били обвинени въ това, че убили единъ свой другаръ за да го прѣнесжтъ всесъжжение на идолитѣ на Вотяцитѣ отъ Финско потекло, което още живѣе въ малко много диво състояние покрай рѣката Волга, между рѣкитѣ Вятка и Кама.

Очаква се въ Римъ Кардиналъ Вонъ, Уестминстерскій Архиепископъ. Той и повиканъ отъ Папата, който иска да свика една конференция съ цѣль да изучи срѣдствата за привеждание Англиканцитѣ въ Римо-Католическата Църква.

Една комисия отъ прелати се е натоварила да изучи прѣдварителнитѣ въпроси по свикването на единъ пѣленъ съборъ отъ епископи на Южна Америка. Този съборъ щѣлъ да се прѣдсѣдателствува отъ Монсиньоръ Кавлечиони, подпомаганъ отъ отца Сопиповия, ректоръ на Южно Американската Колегия.

Чудеса на благодатьта.

Има человѣци, които успоряватъ исключителнитѣ притезания на Сина Божия, и говорятъ за Христианството, като една отъ великитѣ религии, всички отъ които иматъ право да засѣдаватъ въ всемирния парламентъ. Но разликата между Евангелието Христово и коя да е друга религия, не е само по *степень*, но и по *видъ*. Нека тѣзи притезатели за честьта на равно мѣсто да изведятъ своитѣ свидѣтели. Гръция се хваляше съ своята религия на хубость и искуство, мждрость и знание; Римъ съ мжжественната си добродѣтель и военната си храбрость, образцовитѣ си закони и идеалната си държава. Истънченностьта и образованностьта на Атина, даже въ Перикловия вѣкъ, или благородното държавничество на Римъ въ днитѣ на Августа, дѣйствително издигнахж ли обществото отъ нравственното му унижение и растлѣние? Тѣзи „религии“ испждихж ли гладиаторскитѣ игри, и жестокоститѣ на арената, и нападателнитѣ и завоевителни войни? Направихж ли тѣ да се не допуща щото изпурени роби или даже прѣстарѣли родители да се испждатъ вънъ и да се оставятъ да умржтъ, или цѣломудрието на дѣвици да се не жъртвува при олтаритѣ на храмоветѣ въ името на религията? Атина или Римъ постройвали ли сж болници или прибѣжища за глухонѣмитѣ, слѣпитѣ, осакатенитѣ и неизлѣчимо болнитѣ? Нека ни кажатъ Будда, „Свѣтлината на Азия“ и Брахма, спасительтъ на Индия, да ли сж направили невъзможни убийството на невиннитѣ, погребалната ритла и мжчителниятъ огнь, югернатската кола, люлѣението на куки, леглото съ остри игли, кастовитѣ стѣни, дѣтскийтъ бракъ, поклонението на крава и потъкването на жената?

Сега нека свидѣтелствува Христианскій мисионеринъ. Навсѣкждѣ, дѣто Христосъ е намѣрилъ прѣстолъ, арената е въ развалини; войната отстжпва на рѣшението на третейскій сждъ, когато не е нуждна за да въспрѣ деспоти или мятежници и анархисти. Наемническийтъ духъ се замѣстюва съ милостивийтъ, и сиромашията намира съжаление, и страданието се олекчава чрѣзъ състрадание. Христиански страни строятъ не само училища и коллегии, но и всѣкакви домове дѣто болестьта и нещастието намиратъ прибѣжище и любезно служителство. Неотчуждимитѣ права на человѣка намиратъ своята Magna Charta (височайше утвърждение на народни права) и даже животното създание се ползува отъ състраданието, което Христосъ учи. Христианството е единчката вѣра, която е могла коренно да промѣни свѣта и да възстанови истинский и първообразенъ редъ, тъй щото тамъ дѣто человѣкъ бѣше станалъ поклонникъ на звѣрове, той още веднъжь е показалъ върховенството на съвѣстьта и е придобилъ пакъ владичество.

Повѣстьта за кръстьтъ.

Казало се е отъ единъ мисионеринъ въ Китай, че нищо не привлича вниманието на хората толкозь колкото повѣстьта за разпятието на Господа Иисуса Христа. Не Неговитѣ чудеса, не Неговитѣ притчи, нито кое да е отъ Неговитѣ учения, не хубавата повѣсть за живота Му, прѣкаранъ въ струване добро, тъй трогва коравото сърдце и прави въззивъ на помраченийтъ умъ, както фактътъ, че Иисусъ умрѣ на кръстътъ за да спаси грѣшнитѣ. Тамъ е чудото—тамъ е всепринуждающата истина. Като „издигнатъ“ Той привлича всички человѣци при Себе Си.

Има опасность, че ний, като не сме въ язически страни, забравяме това. Има толкова да се прави за тѣзи, които сж въ нужда. „Когато отидемъ при онѣзи, които сж далечъ отъ Христа, намъ се види, че първата ни длъжность е да се погрижемъ за стоплюването и нахранването имъ—и може би че е. Но това не е всичката ни длъжность; въ сжщность тя трѣбва да е само прѣдварителна стжпка къмъ извършването на нашата длъжность; както человѣкъ трѣбва да очисти почвата отъ начистотии прѣди да може да оре или сѣе. Разбира се, че нашето извѣстие за Христовата любовь и жъртва ще падне студено на ушитѣ на тѣзи, които не виждатъ образъ отъ Неговитѣ дѣла въ нашия животъ. Разбира се, едва ли можемъ да очакваме, единъ изгладнѣлъ, треперящъ клѣтникъ да може тъй да отдѣли умътъ си отъ собственитѣ си непосрѣдственни нужди, щото даже

да слуша нашата евангелска вѣсть. Понѣкогашъ той прави това, но не често; както знаемъ, че и Христосъ прѣди да държи словото Си на гората, исцѣли болѣститѣ на тѣзи, на които говорѝ. Но свѣтовнитѣ блага, които Спасительтъ нашъ е давалъ на человѣцитѣ, всѣкога сѫ били като прѣдисловие къмъ духовнитѣ Му за тѣхъ дарби; тъй трѣбва да бѫде и съ насъ. Нашето филантропическо дѣло изгубва силата си, ако не е подкрѣпено съ религиозна работа. Ний не сме испълнили длъжностьта си къмъ единъ сиромахъ, страждущъ или заблуденъ ближенъ, додѣто не сме го привели при крьстътъ на Господа Нашего Иисуса Христа.

Може да нѣмаме дарбата за духовно поучение — може би че твърдѣ малцина отъ насъ ѭ иматъ. Но ний нѣмаме нужда всѣкога сами да поучаваме; има църковни служби и пастири и религиозни учители, които могѫтъ да сторятъ това. Нашата лична служба може би да се спре съ завежданието на ближния, на чиито свѣтовни нужди сме послужили, въ църква или при пастиря. Ний ще да сме твърдѣ много прахосали нашитѣ благоврѣмия, ако личната услуга която сме принесли, не ни е дала възможность да сторимъ това. Не изведнъжъ, като да откупувахме съ милостинята си тѣхното внимание къмъ религиозни работи. Отъ това много трѣбва да се пазимъ. Но благоврѣмието да служимъ на нуждитѣ на бѣднитѣ, дава ни и благоврѣмие да се запознаваме съ тѣхъ, да придобиемъ тѣхното довѣрие, и да направимъ да ни вѣрватъ, когато имъ кажемъ, ча за насъ единичкото цѣнно нѣщо е познанисто на Господа, и че това е, което най-много желаемъ и за тѣхъ. Когато дойде това врѣме, не ще бѫде трудно да ги доведемъ, било ний сами, или чрезъ другиго, да слушатъ повѣстьта за любовьта Христова, както се изяви на кръста Му.

Двама малки проповѣдници.

„Какъ могѫтъ дѣца да проповѣдватъ?“ може да кажѫтъ нѣкои отъ нашитѣ млади четатели, като прочетѫтъ заглавието на тази повѣсть. Има много начини на проповѣдване, и азъ ще раскажѫ за двѣ момиченца, които проповѣдвахѫ чрезъ това що страдахѫ повече отколкото чрезъ това що казвахѫ.

Единъ день презъ м. Августъ една Госпожа и единъ Господинъ влѣзохѫ въ една голѣма болнична стая въ една отъ Лондонскитѣ болници. Бѣше день за посѣщение и разни групи се виждахѫ около леглата на болнитѣ. Въ една стая единъ голѣмъ столъ бѣше заетъ отъ едно хубаво осемъ годишно момиченце. Лицето на Алица бѣше потъпало въ възглавницата, и жаланието ѝ бѣше да затвори всѣки звукъ. Причината на това бѣше че никой роднина или приятель не дохождалъ да ѭ посѣщава. Кѫщата на болното момиченце била нѣколко часа далечъ отъ Лондонъ, и роднипитѣ ѝ били толкозъ бѣдни, щото не можели да идватъ въ Лондонъ да ѭ навеждатъ.

Алица горко чувствуваше осамотението си, когато други въ стаята се радвахѫ на честити срѣщания съ тѣзи които любяхѫ. За да не се остави да плаче, което причинявало болка на болнитѣ ѝ очи, тя покриваше лицето си съ възглавницитѣ и прѣкарваше врѣмето въ разговори съ Иисуса. Тя познаваше и много любяше „Приятеля на малкитѣ дѣца“, и често нощемъ, когато не можеше да спи, друга болна до нея можала да слуша момиченцето да повтаря священи пѣсни и да се моли за търпение, да търпи болката храбро. Изъ день въ день малката Алица проповѣдваше много уроци на тѣзи които дохождахѫ въ съприкосновение съ нея чрезъ простодушната си дѣтска вѣра и любовь къмъ Господа Иисуса, при все, че никой не ѭ посѣщаваше въ днитѣ за посѣщение, и тя жпво чувствуваше разликата между себе си и други въ стаята, които се рвзвеселяваxѫ чрезъ любезни поздравления отъ роднини и приятели. Тя носяше тая мѫчнотия, както и всичкитѣ си тѣлесни болки при Иисуса, и по този начинъ нейната вѣра се усилваше и тя учеше безмълвенъ урокъ и на други.

Другийтъ случай (пакъ истенский) станалъ въ друга голѣма Лондонска болница. Лизи била дъщеря на бѣдни родители, които живѣли въ една селска енорпя, въ една отъ най-приятнитѣ околии на Англия. Още отъ младостьта си тя била злѣ болна и станало нужда да прѣтърпи тежка операция. Слѣдъ много убѣждения родителитѣ склонили да се

раздѣлятъ. отъ милата си дъщеря. Раздѣлението е било твърдѣ тежко за тѣхъ, но радостьта че ще ѭ приематъ пакъ съ подновено здравие ги възнаграждавала за скърбьта причинена отъ нейното отсѫтствие.

Една отъ женитѣ прислужници въ болницата особено се заинтересувала въ момиченцето, и страждущитѣ ѝ дни били развеселявани чрѣзъ посѣщение отъ добри приятели. Лизиното свѣтло, весело лице, и приятнитѣ ѝ обноски направили ѭ любима отъ всички въ стаята. Ако и често да е страдала отъ силни болки тѣзи които ѭ гледали, както и посѣтителитѣ, били зачудени отъ чудесната ѝ веселость и любезния духъ, който тя показвала на всички около нея; тъй щото безъ да знае тя, животътъ ѝ билъ всѣкидневна проповѣдь.

Когато дошло врѣме да се върне у дома си, едно чувство на общо съжаление завладѣло всички, които ѭ обичали, дѣто сладката ѝ усмивка не щѣла вече да се вижда въ стаята за да ги развеселява. Не могѫтъ ли и стари и млади читатели да научѫтъ добъръ урокъ отъ тѣзи мили момиченца? Тѣ блѣщѣли свѣтло за Иисуса посрѣдъ голѣмо страдание и испитъ. Ако и да не сме призовани да проповѣдваме, всѣкидневнийтъ ни животъ трѣбва да бѫде такъвъ, щото да ни направи благословение на всички около насъ. Тогазъ какви благоврѣмия за струване добро ѝматъ тѣзи на които Богъ е далъ здравие и сила?

Агаръ и Сара.

„Що ти е Сара?“ О, нѣжностьта на този въпросъ, зададенъ отъ Бога на една жена, напусната жена. Ако тѣзи думи ги видятъ очитѣ на нѣкоя скърбяща майка на заблудена или злостраждуща дъщеря, или на нѣкои души въ широкийтъ лабиринтъ на адскитѣ машини на Сатана за спѫване и дьржание краката на тѣзи, които веднѭжь се сѫ подплъзнали, азъ ги молѭ да прочетѫтъ още веднѭжь тази повѣсть, въ видѣлината на Божието присѫтствие и да зематъ на сърдцата си утѣшението, което, вървамъ, той иска да принесе на женитѣ въ тѣзи дни; защото той знае, че нашитѣ сърдца сѫ изнурени отъ скърбь като гледаме онзи свѣтъ на окаяни жени, които охолнитѣ, който даже тѣзи, които поучаватъ въ Христовото име, въобще сѫ доволни да го оставятъ, дѣто си е.

„Стани, дигни момчето, и укрѣпи го съ рѫката си“; така говорѝ ангелътъ, и въ сѫщото врѣме Богъ отвори очитѣ на Агарь, и тя видѣ на близу кладенецъ съ вода въ жедната пустиня, който кладенецъ бѣше животъ за нея и за нейния синъ.

И тъй Богъ, който вѫтрѣ въ тринадесетъ години два пѫти ѝ бѣше говорилъ думи на сладко и свѣто утѣшение, и два пѫти ѝ бѣше давалъ тъкмо това отъ което тя се е нуждаяла въ момента, именно рѫководство. и нуждитѣ за тѣлесното ѝ подкрѣпление, слѣдваше да ѭ подкрѣпява; и пустинята; която станѭ тѣхно жилище, не бѣше вече пустиня за тѣхъ, и Исмаилъ благоуспѣ, защото Богъ му даде благословението Си.

Не е такъвъ, освѣнъ въ рѣдки случаи, свършъкътъ на кариерата на Агаринитѣ прѣемници, отхвърленитѣ и прѣзрѣнитѣ жени на вѣковетѣ. При все това повѣствованието стои за всегда тукъ за неумиряющето съжаление и любовь на вѣчния Отецъ къмъ хилядитѣ онѣзи, които се *осланятъ на по-силното сѫждение* на другитѣ, или уповающи на человѣчески обѣщания, сѫ били завлечени въ нещастие и окаянство, чиито стѫпки сѫ се подхлъзнали и които сѫ станала прѣзрѣни и отхвърлени отъ человѣцитѣ.

При зазоряването на новата ера, Саринитѣ сѫ почнали да се раскайватъ и да простиратъ рѫка на Агаринитѣ и да праватъ мость надъ пропастьта, която толкова врѣме ги е раздѣляла; и тѣ ще праватъ това повече, и като го правятъ, тѣ ще ѝматъ силитѣ адски противъ себе си, ведно съ солидното, страдателно съпротивление на егоизма на една часть отъ человѣцитѣ, и даже на цѣрквата Христова. Но като тѣ изучватъ повече отъ истината, и отъ умътъ Божий въ всичкитѣ тѣзи работи, сърдцата имъ не ще да отпадватъ относително края на всичко, макаръ че сѣмето, сега посѣяно, да се види че принася малко плодъ.

Снисхождението Божие къмъ слабитѣ е твърдѣ забѣлѣжително.

НАУКА И МЕХАНИКА.

Какъ да се избѣгне охтиката: — Помнѣте че тя е прихватлива болесть и се прѣдава главно чрѣзъ това що се искашлюва или исплюва. Болнийтъ трѣбва да плюе въ една чаша или шише съ широко гърло, съдържащe малко карболова кислота и вода. Никога да не плюе болнийтъ на улицата или по подътъ (дюшемето) или въ желѣзнопжтний влакъ. Да спи самъ, и ако е възможно, въ широка и добрѣ освѣтлявана отъ слънцето стая. Да употрѣбява отдѣлни чаршафи и кърпи за маса. Тѣзи да се турятъ да вржтъ прѣди да се опержтъ. Да употрѣбява отдѣлни лъжици вржколици и пр., които трѣбва да се миятъ отдѣлно. Два пжти на день да мие устата си съ сода и вода. Да не цѣлува никого.

Тѣзи, които сж здрави, трѣбва да помнятъ, че охтиката е прихватлива болесть, съобщавана главно чрѣзъ поглъщание на зародишитѣ, чрѣзъ вдишването имъ или чрѣзъ прѣнасянието имъ посрѣдствомъ рана. Заради туй, да се не купува нито употрѣбява храна, която се е пипала отъ охтичавъ. Да се не употрѣбяватъ и дрехитѣ на такъвъ, до кжтъ не се съвършенно дизинфектиратъ.

Единъ Англійски астрономъ, като искалъ да испита блѣскавостьта на нѣкои звѣзди, отвилъ на телескопа машинката за окото, и турилъ на мѣстото ѝ фотоелектрически прѣградки, „състоящи отъ два метала потопени въ растопенъ водовъглеродъ.“ Въ резултатъ той придобилъ измѣрима електродвигателна сила—оная на Венера била една десета волтъ, и оная на Сириусъ една петнадесета. Единъ опитъ като този подига въпроса, колко врѣме ще се мине, прѣди слънчевата свѣтлина да се прѣобрѣща въ двигателна енергия, която да може да се събира за практическо употрѣбение?

Статистикитѣ на застрахователнитѣ на животъ дружества показватъ, че въ послѣднитѣ двадесетъ и петъ години срѣдното число на человѣческия животъ се е увеличило петъ на сто, или двѣ цѣли години, отъ 41.9 до 43.9.

Г-нъ Терръль, посланникътъ на Съединенитѣ Държави извѣстява изъ Цариградъ за резултатитѣ на изслѣдванията отъ Американския походъ, испратенъ отъ Филаделфия отъ „Фонда за Изслѣдване на Вавилонъ“. Работата почнала въ 1886 год. и съ малки исключения, се е слѣдвала дѣятелно.

Д-ръ Петерсъ и Проф. Хелприхтъ отъ Пенсилванския Университетъ почнали работата, и тя още се слѣдва отъ Д-ра Петерсъ, а Д-ръ Хелприхтъ се намира въ Цариградъ, дѣто нарежда и прѣвежда надписитѣ. По числото на плочи, тухли, надписани вази, и по цѣнностьта на намѣренитѣ клинообразни надписи, това Американско прѣдприятие съперничи съ, ако не надминува, по мнѣнието на посланника, изслѣдванията по Леярда въ Ниневия, и раскопкитѣ на Расама въ Абу Хатба. Много тона плочи и пр. сж се вече намѣрили, и притезава се, че прѣдприятието открило една древность за человѣческия родъ почти десеть столѣтия по-стара отъ общеприетата отъ учени тълкователи на Библията. Рапортътъ на посланникътъ е твърдѣ дълъгъ и пъленъ съ интересни за археолозитѣ подробности.

Опити съ растопенъ кислородъ:—Посрѣдствомъ голѣмата студь произвеждана при растоняването на газове, съединена съ непридобивано понапрѣдъ исчерпване, Професоръ Деваръ е доказалъ, че живакътъ се дистилира, както фосфорътъ и сѣрата (кюкюрта) при обикновенна температура, когато парното налягание е подъ милионната часть на една атмосфера. Увеличающето се нарасположение показвано отъ химическитѣ елементи да се съединяватъ помежду си като се доближава до абсолютното зеро, добрѣ се пояснява въ единъ опитъ, въ който растопенъ кислородъ се истудилъ до 200° С. Като се пуснало едно късче дърво въ сеждътъ надъ течностьта, не се распалило съ пламъкъ. Другъ интересенъ опитъ билъ онзи на потопяване електрически намътъ, състоящъ отъ въглеродъ и содий въ растопенъ кислородъ: почти изведнъжъ електрический токъ прѣсталъ въ слѣдствие суспендиранието (прѣкъсването) на химическото дѣйствие. Чистъ алконилъ, като се излѣе по повърностьта на

теченъ въздухъ, слѣдъ като се търкаля въ сфероидно състояние, внезапно се затвърдява въ якъ прозраченъ ледъ, който се удря по странитѣ на стъкълцето, въ което се прави опитътъ, като биля.

Прѣди нѣколко мѣсеца единъ Дублински изобрѣтатель намѣрилъ, че единъ неговъ препаратъ (химически приготвяно нѣщо) можалъ да пази яйцата постоянно прѣсни. За да испита напълно дѣйствителностьта не изобрѣтението, което ако излѣзе успѣшно, ще направи прѣвратъ въ пазаря за яйца. Единъ опитъ се направилъ въ писалището на единъ отъ издаваемитѣ въ Дублинъ вѣстници. Нѣколко яйца били потопени въ патентования растворъ, който изгледва като пипеляво тѣсто и не по гъсто отъ медъ, и въ този растворъ стоели яйцата четири мѣсеца, и когато ги отворнли прѣди нѣколко деня въ присѫтствието на експерти, намѣрили ги всички съвършенно прѣсни.

Употрѣблението на телеграфа:—Ако и да се е изминало малко-повече отъ половинъ столѣтие отъ какъ се е отворила първата телеграфна линия въ Европа, пакъ скорошни статистики показватъ че телеграфическото искуство е направило чудесенъ напрѣдъкъ. Въ 1870 год. най-малкото число испратени депеши било 466, 700, отъ Норвегия, и най-голѣмото 9,350,000 отъ Великобритания.. Германия била трета съ 8,207,800 Съединенитѣ Държави на Америка били втори съ 9,157, 646, Въ 1894 год. Норвегия пакъ имала най-малкото число, 1,649,544, Германия била тогазъ четвърта съ 31,175,000. Нѣма цифри обнародвани за Франция за 1892 год.; но въ 1891 год. числото нъ депешитѣ било 32,327, 000. Велики-британия пакъ държала първо мѣсто съ 69.908,600, Съединенитѣ Държави имали 62,387,298, Австрия занимавала исто мѣсто съ 10,835,302.

Опити, направени подъ покровителството на санитарнитѣ власти въ Калкута, показватъ, че холерата може да се избѣгне чрѣзъ ваксиниране съ противохолерически вирюсъ (гной). Въ едно село отъ 200 жители, 116 били ваксинирани съ вирюса. Отъ десетъ случаи на холера въ врѣме на скорошна епидемия, когато мнозина умрѣли, всѣкой отъ разболѣвшитѣ се били отъ онѣзи, които не били ваксинирани. Това е поне твърдѣ успокоятелно.

Тюрпенъ, Французскийтъ изобрѣтатель, който прави ужасно разорителни военни снаряди, види се да е надминалъ всичкитѣ попрѣдишни по тазъ посока усилия. Le Temps извѣстява, че той направилъ една автоматична митраильоза, която се движи отъ електричество, и която може да исхвърли най-малко 25,000 крушуми или гюлленца четири пѫти въ петнадесетъ минути.

Съединенитѣ Държави сѫ изгубили планината Св. Илия, която въ слѣдствие на измѣрението на Аляска остава на Англичанитѣ; при това Англичанитѣ притѣжаватъ три и повече планини не далечъ отъ горпята, които сѫ даже по-високи отъ нея. Планината Св. Илия се прѣсмѣтва да е 18,023 фута висока, а планината Логанъ е 19,534 фута, най високийтъ отъ всичкитѣ Сѣверо-Американски планински върхове.

Въобще се прѣдполага, че когато биянията на человѣческото сърдце слѣзѫтъ до 40 на минута, смърть послѣдва, ако се не употрѣбятъ подкрѣпителни цѣрове. Парижкитѣ доктори, казватъ, сега били зачудени отъ единъ человѣкъ, въ една отъ болницитѣ, чиито сърдцебиения сѫ слѣзли до 18 на минута, при все че се види да е добръ.

Растопяването на водорода, най-лекийтъ отъ всичкитѣ познати химически елементи успѣшно се е извършило отъ Проф. Деваръ. При извършването му той билъ принуденъ да произведе „искуственъ студъ“ отъ около 240 градуси по-долу отъ сантиградъ, или около 400 градуса по долу, Фаренхейтъ.

Д-ръ Кингсеттъ, химикъ, като знаялъ, че озопътъ, естественийтъ прѣчиститель на въздуха, се произвежда въ природата отъ балсамови дървета—чамъ, боръ, листенникъ и др.—прѣпоржчва такива дървета да се сѫдятъ по селата и даже и въ градоветѣ.

СЕЛСКО СТОПАНСТВО.

Внушение относително надути крака на коне: — Коньтѣ често страдатъ отъ меко надути изданки по краката си, особенно по линията на тетювата. Тѣзи надутости се причиняватъ отъ възпаление на цѣпата, що покрива тетювата (жилата), чрѣзъ което исчезва водната часть на кръвьта заедно съ нѣкои газове, които сж размѣсени съ нея, и това причинява подуването. Понѣкогашъ има нѣколко подувания наредъ по тетювата. Тѣ наредко докарватъ охромявание, но и това може да се докара съ врѣме, когато възпалението нанесе сериозна повреда на тетювата. Малки подувания не трѣбва да се отварятъ, по да се цѣрятъ както слѣдва. Какъвъ да е омекчителенъ пластирь може да се употрѣби, като се обвърже добрѣ болната часть и се тури мека възглавничка надъ подутата часть, тъй щото да се докара поглъщанието на водната часть на кръвьта и повръщанието на кожата въ нормалното ѝ състояние.

Готвение храна за прасета: —Много се е разисквало и много опити сж се правили по този прѣдмѣтъ въ образавани страни безъ да се достигне до нѣкоя резултатъ, освѣнъ може би тойзи, че никакъ не си струва труда. Даже нѣкои внимателно направени опити сж доказали че се губи една часть отъ храната, когато се готви. При разискванието на този въпросъ не трѣбва да се зема за основа фактътъ, че защото за человѣцитѣ е потрѣбна сготвена храна то и за животнитѣ трѣбва такава храна да е полезна. Человѣкъ е единчкото животно, което готви храната си, и природата види се да му е промислила срѣдство за да може да прави това; но нѣма нищо подобно по отношение къмъ другитѣ животни, и заради това да се разсѫждава отъ тази гледна точка не е право. Повечето отъ опититѣ по хранението на животнитѣ клонятъ да докажатъ това, че е икономично да се мели или нарѣзва храната за всичкитѣ животни, освѣнъ за кокошкитѣ, които си иматъ своя мелница за тази цѣль. И неравно желателно е, щото храната да се прави колкото е възможно приятна.

Най-добри оплодотворители (фертилизатори) за картофьтъ: — Тойзи трѣбва да бѫде прѣдмѣтъ отъ особенъ интересъ за всѣки земледѣлецъ. Теоретическата честь на прѣдмѣта състои отъ тѣзи отношения които извѣстния съставъ на растението има къмъ трѣбованията на почвата. Практичната часть се отнася къмъ резултатитѣ на опитнитѣ земледѣлци, които сж специалисти по тази часть. Така ний се учимъ, че това растение съдържа такива елементи въ себе си, нѣкои отъ които сж по специално свързани съ пѫпкитѣ, а други съ стѣблата и листитѣ. Слѣдующитѣ цифри показватъ тази разлика подробно:

Съставъ на картофьтъ.

	нѫжки	полузрѣли	зрѣли
Потассий, на сто . . .	59.80	14.50	6.30
Сода	1.60	2.70	0.80
Магнезия	4.50	16.89	22.60
Варъ	2.50	39.00	46.20
Фосфорна киселота . . .	19.10	6.10	5.50
Сѣрна киселота	6.60	5.60	5.50
Хлоръ	2.80	4.00	3.00
Ясенъ	3.74	8.92	5.12

Тѣзи цифри сж твърдѣ интересни, но нека се ограничимъ сега на единчкия елементъ, фосфорната киселота относително дѣйствието ѝ върху резолтата. Тазъ растителна храна се доставя отъ обикновенната суперфосфатна варь, която състои отъ слѣдующитѣ вещества въ хиляда фунта:

	Фунта
Сѣрна киселота	142
Варь	56
Вода	36
Всичко суперфосфати	234
Сѣрна киселота	160
Варь	112
Вода	36
Всичко , ,	3,98

Остатъкътъ състои отъ разни нечистотии ако е минералъ фосфоръ, и отъ органическо вещество съдържаше азотъ ако състои отъ сурови кокали.

И тъй, ако тѣзи цифри се сравнятъ съ горнята таблица, види се изведнѫжь важностьта на този фертилизаторъ за растението на нѫжкитѣ (бодацитѣ) която е, разбира се цѣльта, за която работи всѣкой, който сѣе картофи.

ДОМАКИНСТВО.

Печено Прасе.

Изберѣте за тази цѣль прасе не повече отъ три седмици, и гледайте всѣка часть отъ него да се очисти и измие добрѣ съ студена вода; избършѣтъ го добрѣ и натъркайтѣ отъ вжтрѣ една супяна лъжица соль. За гарнитура употребѣте единъ килограмъ и половина стритъ хлѣбъ, три супяни лъжици масло, една глава лукъ ситно нарѣзана съ половинъ лъжичка пиперь, три лъжички соль и една супяна лъжица отъ саго напрахъ, всички размѣсени. Зашийте прасето добрѣ, слѣдъ като го напълните съ горнята смѣсь. Прѣди да се тури въ тепсията да се пече, прѣднитѣ му крака да се притиснатъ назадъ и заднитѣ на напрѣдъ, и да се завържжтъ съ пржчици. Поржсѣте го съ соль, натъркайте и съ масло, и пакъ го поржсѣте съ брашно. Добрѣ е да се тури на всѣко ухо тънка хартийка намазана съ масло прѣди да се тури въ пещьта, която трѣбва да бжде умѣрено топла. Около три и половина часа трѣбва за да се опече прасе отъ горѣспомѣнжтата голѣмина. Масло или чисто дървено масло се прѣдпочита отъ вода за поливание прасето додѣ се пече, като се гисъ тогисъ се поржсва съ соль и малко брашно. Когато се почти опече, хартията може да се отмахне отъ ушитѣ му; и когато се извади отъ пещьта, единъ лимонъ може да се тури въ устата на прасето. Сосъ отъ ябълки бива много вкусенъ съ печено прасе.

Ябълкитѣ като сладко ѣдение:—

Единъ Американски докторъ дава своето оцѣнение за цѣнностьта на ябълкитѣ терапевтически съ слѣдующитѣ думи: „Ябълката е прѣвъсходна храна за мозъка, защото съдържа повече фосфорна кислота въ лесно смилаемъ видъ нежели кое да е друго познато овощие. Тя възбужда дѣйствието на черния дробъ, докарва дълбокъ и полезенъ за здравието сънъ, и съвършенно дизенфектира устата. Тя слѣнява излишнитѣ кислоти на стомаха, спомага за бжбреченото отдѣление (сокове), препятствува на несмилането и е едно отъ най-добритѣ познати прѣдохранителни срѣдства на болѣсти въ гърлото.“

КНИЖНИНА

Получихж се въ редакцията слѣдующитѣ периодически списания.

Цьрковенъ Вѣстникъ, религиозно нравственно списание, год. I, брой 3. Редактори: Свѣщен. М. Г. Минковъ и Гр. Несторовъ, гр. Харманлий. Годишна цѣна 8 лева.

Православенъ Проповѣдникъ, Илюстровано, Религиозно Нравственно списание. Редакторъ Издатель П. С. Доброплодний, год. II-а книжка XII. Годишна цѣна 3 лева гр. Самоковъ.

Учитель: Педагогическо-Общественно списание, за учители и възпитатели. Редакторъ-Издталь: Хр. Д. Максимовъ, год. II кн. IV. Годишна цѣна 8 лева гр. Пловдивъ.

Изворъ, Илюстровано списание, за ученици и ученички. Редак. И. Д. Ивановъ и Т. Ц. Трифоновъ. Издава П. И. Алкалай, год. III книж. X. Годишна цѣна 6 лева градъ Руссе.

Свѣтъ, мѣсечно списание за всѣкиго. Издава Книжовний Комитетъ. Година II. Книжка VIII. IX. X.

Звѣздица, мѣсечно илюстровано списание за дѣца. Редактори: Н. Бѣловѣждовъ. Год. III. кн. X. Годишна цѣна 2 лева гр. София.

Младина, Научно-Забавителенъ вѣстникъ съ картинки за младежитѣ отъ двата пола. Издава Д-ството „Отецъ Паисий“ въ гр. Казанлжкъ. Година IV книж. IV.

Домашенъ Приятель, мѣсечно списание за наука, религия, промишленость и домакинство. Год. VI брой 12. Издава Бълг. Еванг. Дружество гр. София. Годишна цѣна 3 $^1/_2$ лева.

Забѣлѣжка: Въ статията за П. Р. Славейковъ, помѣстена въ послѣдний брой на „*Христианский Свѣтъ*“, ний сме пропуснали да споменемъ за участието на Г-на Славейкова ведно съ Д-ръ Риггса и Д-ръ Лонга въ прѣвода на Библията на Български, дѣло което даже и отъ литературна гледна точка заслужва особенно внимание. Ний ще се възползуваме отъ първий случай да поговоримъ подробно върху този прѣдмѣтъ.

Забѣлѣжка. На петий редъ отъ втората колона на стр. 178 вмѣсто думитѣ го това да се чете готовно.